

neile eddespiddi sotvis nouda, ja ütlesid en-
nast moisa kassust koggone lahti.

Keik moistlikkud ja digemeelsed tallopoiad
öhkasid nisugguste üllemieelste párrast. Gest
nemmad tundsid ette, mis sest keikide peále
weres; se on: et nüúd ükski Moisawannem
ennam ei ussalddand middagi tallopoegade
heaks katsuda, eggā nisugguse asja párrast
omma Würsti ette miína. Ja need head
Moisawannemad, felle esimesesse nou lábbi
needsinnat sed tallopoia Seádussed tousma
hakkand, vllid sures tuskas; sest Keik, ja
Würst isse aiasid sedda nende heldusse
juúks.

Ommeti olli, Silonima rahva õnnes ja
auúks, sedda wastast luggu seál ei kuigi kau-
aks. Gest needsammad kaks, kolm walda
agga teotaskid Silonima rahva nimme. Keik
teised töhhad jáid rahho sisse, et kül neid
felle-kandjaid olli, kes, kui põrgust läkkita-
tud, keik rahva meest püüdsid elsitada,
ning siin sa seál monni ka nende jutto him-
mustas, agga ommeti Óigede seltsis ei ju-

gend sedda ilmutada — siati, kui nad kuul-
sid, mis kohhe sanna kuulmatta walda dega
tehti. Gest neid sunniti wåe lábbi, jálle
sanna kuulma, ja nou-andjad ja keigetig-
gedamad wastopanniad aeti tühja male
raudjallaks.

Siiiski, et aaga kaks, kolm walda sedda
seggadust teinud, loid ommeti Würst ja
Moisawannemad mótlema, et nisuggune
tánnamatta meel ta hakkaks likuma. Ja
se motte piddas keik járgmist head mitto
aastat finni, nenda kui igga moistlik tallo-
poeq sedda kohhe ette olli kartnud.

Agga lotusseks jái Waggadele siiiski, et
Jummal monne Kurja párrast mitte Keiki
árra ei unustaks, ning et Eimma armo
waim needsammad Moisnikkud, kes walla-
tumatte párrast nüüd omma head nou war-
juse pannid, jálle juhhataks, Sedda mis
seisma jáänd, eddasi sata.

Sedda lotes ei wåssind Waggad árra,
sedda öppetust, mis nemmad Kirrikus kuul-
sid ja koddo suggesid, omma ello kõmbega